

Sygn. akt V Kz 160/21

PR Ds. 117.2021

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2021 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi w V Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Damian Krakowiak

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Lerka

przy obecności Prokuratora Tomasza Makowskiego

po rozpoznaniu w sprawie **M. G.**, córki Z. i A. z domu S., urodzonej dnia (...) w S.

podejrzanej o czyn z art. 148 § 1 k.k.

z zażalenia obrońcy

na postanowienie Sądu Rejonowego w Skierniewicach z dnia
29 stycznia 2021 roku

w przedmiocie stosowania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k.

postanawia

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że skrócić okres zastosowanego wobec podejrzanej M. G. tymczasowego aresztowania do dnia 26 marca 2021 roku godz. 14:20.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2021 roku Sąd Rejonowy w Skierniewicach na podstawie art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k. zastosował wobec podejrzanej tymczasowe aresztowanie do dnia 26 kwietnia 2021 roku.

Postanowienie zaskarżył w całości obrońca, zarzucając relewantne naruszenie przepisu postępowania, to jest:

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 249 §1 k.p.k. poprzez dowolne uznanie, iż istnieje duże prawdopodobieństwo, że podejrzana dopuściła się zarzucanego czynu,

- art. 6 k.p.k. w zw. z art. 79 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k. poprzez pogwałcenie prawa do obrony podejrzanej wskutek przeprowadzenia z jej udziałem wszelkich czynności bez udziału obrońcy, którego pomoc miała prawo uzyskać, w sytuacji gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu można wysnuć wniosek, że w związku z jej aktywnym nałogiem(...)i przymusowym odstawieniem(...) z powodu zatrzymania zachodzi uzasadnioną wątpliwość, czy jej zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania postępowaniem nie była wyłączona bądź znacznie ograniczona.

W konsekwencji skarżący wniósł o zmianę postanowienia i niestosowanie żadnego środka przymusu.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne, o tyle, że skutkowało zmianą skarżonego postanowienia

Sąd I instancji naruszył dyspozycję art. 251 § 3 k.p.k., nie uzasadniając należycie zastosowania tymczasowego aresztowania w maksymalnym wymiarze.

W części motywacyjnej postanowienia Sąd Rejonowy wskazał jedynie na konieczność przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych psychiatrów (postanowienie o dopuszczeniu z dnia 3 lutego 2021 roku). Czasochłonność tej czynności dowodowej nie powinna przekroczyć 2 miesięcy. Tym bardziej, że podejrzana przebywa w warunkach izolacji penitencjarnej, co przyspiesza badanie.

Nie był zasadny zarzut obrazy art. 249 § 1 k.p.k. Zebrany dotychczas materiał dowodowy przede wszystkim w postaci wyjaśnień samej podejrzanej (która potwierdziła zgon męża w wyniku kontaktu z trzymanym przez nią w dłoni nożem) wskazuje na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzaną zarzucanego czynu. Uprawdopodobnienie oznacza prawdopodobieństwo nie zaś pewność twierdzeń o faktach.

Analiza dowodów w kontekście zasadności i konieczności stosowania środków przymusu ma szczególną postać i nie wymaga przedstawienia drobiazgowej oceny poszczególnych dowodów, tak jak czynione jest to w fazie wyrokowania (postanowienie SA w Katowicach z dnia 8.6.2005r., II AKz 337/05). Stąd też zarzut obrazy przez Sąd a quo dyrektywy z art. 7 k.p.k. jawi się jako chybiony.

Sąd I instancji nie dopuścił się przy tym obrazy art. 6 k.p.k. w zw. z art. 79 § 1 pkt i 4 k.p.k.

Na przedpolu zasadniczych rozważań dostrzec wypada, że niniejsze postępowanie jest postępowaniem incydentalnym. Zostało ono bowiem zainicjowane zażaleniem na postanowienie Sądu I instancji o zastosowaniu tymczasowego aresztowania. Zakres wskazanej skarga incydentalnej jest ograniczony przedmiotem samego postępowania. Jest nim prawidłowość zastosowania tymczasowego aresztowania.

Tymczasem obrońca postawił zarzuty dotyczące procedowania Prokuratora w śledztwie (okoliczności przesłuchania podejrzanej, kwestia obrony obligatoryjnej).

Jest oczywiste, że taki zakres zarzutów wykracza poza granice zaskarżenia wyznaczone decyzją Sądu.

Sąd, rozpoznający zażalenie na postanowienie „aresztowe” Sądu I instancji, nie jest władny dokonywać oceny prawidłowości postępowania Prokuratora w zakresie nie dotyczącym tymczasowego aresztowania.

Tym samym zarzuty dotyczące tzw. obrony obligatoryjnej, sposobu przesłuchania podejrzanej jako niedopuszczalne nie podlegają rozpoznaniu w niniejszym postępowaniu incydentalnym.

Co należy podkreślić, podejrzana korzystała z pomocy obrońcy z urzędu w czasie posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania. Brak było podstaw do uznania, iż nie rozpoznawała ona znaczenia czynności, w jakiej brała udział. Nie doszło do naruszenia prawa do obrony w ujęciu materialnym i formalnym.

Nie mógł być skuteczny zarzut obrazy art. 156 § 6 k.p.k. („w razie złożenia w toku postępowania przygotowawczego wniosku o zastosowanie (...) tymczasowego aresztowania podejrzanemu i jego obrońcy udostępnia się niezwłocznie akta sprawy w części zawierającej treść dowodów dołączonych do wniosku, z wyłączeniem dowodów z zeznań świadków, o których mowa w art. 250 § 2b”).

Jak wynika z uzasadnienia zażalenia, udostępniono obrońcy kluczowe dla orzekania dokumenty w postaci wniosku Prokuratora, protokołów wyjaśnień podejrzanej. W sytuacji, gdy nie było naocznych świadków zdarzenia takie procedowanie Prokuratora znajduje oparcie w treści art. 156 k.p.k. Co ważkie, obrońca nie podnosił kwestii naruszenia art. 156 § 6 k.p.k. w toku posiedzenia pierwszoinstancyjnego.

Kierując się przedstawionymi motywami, orzeczono jak w sentencji.